

— Nem, nem segített... Semmi se segített... Csak dolgos két kezem.

— Az lehetetlen! Ha elővetted a könyvet... Hol a mentéd?

Sándor megsemmisülve nyúlt a mente után. Benn volt a kutyaszorítóban. Leleplezték. A mente zsebe ugyanúgy volt bevarrva, ahogy elindult vele. Erzsébet asszony remegő kezekkel tépte fel a varrást. Benyúlt az imakönyvért s megenyhült a haragja. Már mosolygott is, amint felnyitotta a fedelét.

— Látod... látod... kicsi fiam...

Vadonatúj százas hullott Sándor lábai elé.

Erzsébet asszony tovább lapozott az imakönyvben s tovább peregték a százasok a csodálkozástól elnémult Sándor ölébe. Hullt a pénzeső, mintha Koltó fölött az égiek arannyal bélelt vánkosokkal dobálóztak volna.

Sándor bozontos, szakállas feje anyja ölében pihent s ahogy az első hajnali napsugár a mentére esett, félig álomban suttofta már:

— Évekig kolduskirályfi voltam...

Koncz Károly,

HEGEDŰS ZOLTÁN:

SZAMOSHÁTI ŐSZ

A lombok közt az ős harangozott,
a toronyban a púpos Pista bátyám,
az ős nekünk csak gondokat hozott
s a Szamos néha roncsot vitt a hátán.

Úgy ős felé kavargóbb lett a köd
és tompább a minoriták harangja,
a nagyanyám is többet köhögött,
s kurjongatott a szomszédban a varga.

A házsongári hamvas szilvafák
már lehullatták a húsos gyümölcsöt,
a krumplit is kihányták a kapák
és fortyogtak a kert alatt az üstök.

A sétatéren borzongott a tó,
a kopasz fákon károgtak a csókák,
a toronyból a vén harangozó
bámulta a kéken derengő tócsát.

A toronyban a púpos Pista bátyám
kongatta azt a tompa, fájó hangot,
hogy most is még, úgy ős időknek táján,
megzengenek a régi vén harangok.